

ved den Petit-Artikel, han i sin Tid paa hans Opfordring havde skrevet om Sagen.

Ikke en Smule bedre Held havde Ivan haft med sine Forsøg paa at interessere Pengemænd og Spekulanter for sin Vens store Fremtidsværk; og han havde dog hverken sparet sine Ben eller sine Talegaver for personligt at indvirke paa Forretningsverdens ledende Mænd, først og fremmest paa sin egen Fader, der imidlertid paa det bestemteste havde afslaaet at befatte sig dermed.

Philip Salomon havde stadig ingen Tillid til sin Datters Forlovede, og hans Kone delte i dette som i de fleste Tilfælde ganske hans Følelser. Skønt ingen af dem ligefrem udtalte det, havde de endnu ikke opgivet Haabet om, at Jakobe skulde komme til Fornuft og itide bryde en Forbindelse, der efter al menneskelig Beregning kun kunde bringe hende Skuffelse og Sorg.

Saa var det en Aften i Marts, at Philip Salomon efter Middagsmaaltidet, hvorunder han mod Sædvane havde været meget ordknap, bad Ivan om en Samtale. Det var den samme Dag, hvor Fru Salomon om Morgenens havde faaet Brev fra Jakobe, hvem alle troede i god Behold hos Veninden i Breslau, men som nu skrev fra en lille østerrigsk Grænseby og mellem Linjerne fortalte, at hun her var truffet sammen med sin Forlovede, og at de for Tiden i Fællesskab foretog en Udflugt i Bjergene.

Philip Salomon nævnede ikke noget til Ivan om, hvad Jakobe saaledes havde ment at burde tilstaa for sine Forældre. Dog ledte han straks, men paa forretningsmæssig Maade, Talen hen paa Per, idet han spurgte Ivan, hvordan det egentlig gik med hans Bestræbelser for at danne et Interessentskab til Udnyttelsen af Vennens foregivne Opfindelser. Han havde, som han sagde, nu i nogen Tid intet hørt derom.

Ivan skar en Grimace og slog afværgende ud med Haanden.

„Lad os tale om noget andet, Fa'er! ... Hvordan det gaar? Hvordan mener du vel, det kan gaa, naar de, som er nærmest til at tage Affære her, forholder sig ligegyldige. Jeg har sagt dig, at det første, som Folk spørger om, naar jeg henvender mig